

bostadskvarter där vi växte upp. På frågan hur man ska tolka formuleringen i låten så får det dock bli ett ”pass”.

På Öland/Kalmar på 90-talet blev det automatiskt en lite märklig gränsdragning mellan personer (nazister) som man hade nåt gemensamt sammanhang med och personer (nazister) som var okända för en. De sistnämnda var allmänna hatobjekt medan de förstnämnda var ideologiska hatobjekt men eftersom man gick på samma skola och träffades på samma fester, så mynnade det ofta ut i att man skrek åt varandra i hetsiga diskussioner men sen var man tvungen att lägga ner grälandet och ta en skål istället... Men något säger mig att det inte fungerade så i Stockholm, haha.

Tobbe: Det var lite så på Ekerö där jag delvis växte upp. Särskilt tidigt 90-tal var det väldigt blandade grupperingar. Var ju lite så även första gångerna man var inne på Kafé 44 – punkare och skins och lite hejkon bejkom med åsikter och symboler. Det var väl efter 94-boomen som det verkligen gällde att välja sida liksom.

Jo, bland annat Ultima Thule blev ju en vattendelare mellan olika typer av alternativa människor som tidigare hade haft nån slags gemensam beröringspunkt. ”Den perfekta rebellen” är en av de mest intressanta texterna ni har skrivit. En smocka till anarkister som styrs av det egna egots vilja snarare än drömmen om ett bättre och mer rättvist samhälle. Hur kom texten till?

Vi rörde oss mycket i svartröda kretsar och det var utifrån den myllan vi inspirerades att skriva många av våra texter, även de som inte är så smickrande om de s.k. frihetliga tankegångarna, eller rättare sagt de som trodde sig ha sådana. Just den texten kom till utifrån en person Tobbe lärde känna lite närmare inom denna mylla.

Hur ser ni på texten utifrån perspektivet att vänstern historiskt mest bråkat inbördes? Kan det vara kontraproduktivt att lägga sin energi på att hoppa på några som åtminstone på ytan slåss för samma sak som vi andra i flera frågor?

Först tänkte vi svara på denna fråga att textens avsikt inte var internbråk inom vänstern, utan att den snarare handlar om att skilja vänster från höger. Sen upptäckte vi fällan och inser att det är ju just sån retorik som vänsterns internbråk ofta bygger på, haha.

Haha! Ja, vad fan. Själv tycker jag att problemet är att det är så lågt till tak inom vänstern och att det ofta är svårt att diskutera sakfrågor innan folk börjar lacka och ta saker personligt.

Ja, tyvärr är det lätt att det blir mer en fråga om identitet än om politiska idéer.

En sista fråga om era politiska låtar. Den sång som är allra mest provokativ är antagligen ”Stenar mot pansarvagnar”. Den väckte ju en hel del debatt när den kom och den är inte mindre aktuell eller uppseendeväckande idag. Fantastisk låt och svinbra text om den lilla människans desperata kamp mot makten. Dock innehåller den ju ett par textrader som jag vill opponera mig mot. ”Kan jag ej rasera makten kan jag alltid rasera ett torn”. Flygkapningarna 11 september var ju inte sprungna ur den lilla människans kamp mot makten, utan snarare ur en sjuk politisk och religiös ideologi. Och ”Jag krossar alla fönsterrutor på er aveny”. Kravallerna under EU-toppmötet var ju förvisso delvis en hämnd för polisbrutalitet och omotiverade inspärningar på gymnasieskolor, men det fanns ju också ett gäng ”proffsdemonstranter” som bara älskar att få bruka våld på döda ting (och på män i uniform).

Hatten av för det, en låt som följer oss och som vi gillar. Den tar upp just det du nämner, men kanske också nosar på våldsyttningar mellan David och Goliat som inte alltid behöver vara särskilt humant eller ideologiskt motiverade. Exemplet som tas upp i texten är inte alla sådant vi nödvändigt sympatiserar med, utan är som du säger just exempel på den lilla människans desperata kamp mot makten. Sen kan det såklart finnas fler motiv till varför motstånds-, vålds- och rena vansinnesshandlingar begås, men textens tema kan nog ändå kanske tänkas som en reflektion över att känslor av uppgivenhet och maktlöshet kan driva människor till urladdning och till handlingar som de kanske aldrig skulle gjort annars. En reminder om hur

samhällen runtomkring formar oss typ.

Alright. Nu kommer ett koppel frågor om att spela live. Ingången till dessa är ett grymt minne: Ni gjorde ju något som kanske främst stora etablerade band gör, nämligen att avsluta i stor stil. Avslutet på er första sejour skedde i maj 2008 med först spelning på 44:an och sedan avskedsfesten på fartyget Vieille Montagne vid Söder Mälarstrand med bland annat Varnagel-livekaraoke! En fantastisk kväll där Nibbe grät sorgetårar, vilket endast toppades av att Punk-Elvis i karaoket tog hämnd på sin gamla träslöjdlärare och sjöng ”Jag hatar Per” istället för ”Jag hatar ska”, haha.

Ja, grym kväll det där! Det kändes viktigt och värdigt med en ordentlig avslutning, inte minst för alla som följt oss och peppat fram oss genom åren. Karaoken var ju helt magisk, haha. Där fick Per! Eriks idé om att dessutom kröna kvällen med ett brakfyerverkeri röstades dock ner av vad som idag hade kallats ”klimatskäl” (i ljuset av ”Blixtar”, som var rätt färsk då – som också Kungers gjorde cover på samma kväll vill vi minnas!).

För ett kort ögonblick tolkade jag brakfyerverkeri bokstavligt, dvs en orgie i kollektiva fjärtar, haha. DET hade varit en minnesvärd avslutning på sejouren!

Skitbra.

Spelningen på Augustibuller 2007 iklädda Brommapojkarnas matchtröjor antar jag att ni rankar som en höjdpunkt i karriären? Trots stora scenen (vilket inte passar ett trallpunkband där fansen är mer hängivna än månghövdade), tidig speltid mitt på dagen (kl 12) och dessutom varmt så in i helvete...

Ja, det var en milstolpe, helt klart. Kvällstid och tält kanske hade smällt högre, men va fan, det var verkligen skoj att få lira där! Vi hade ju tagit lite höjd för det hela, och istället utrustat delar av publiken med våra fanor – svarta med Var-logga – vilket gav oss själva en grymt mäktig syn där upp från elfenbenstornet till scen!

Ja, Var-flaggorna gav helt klart ytterligare en dimension. Jag tyckte personligen det var extra kul eftersom vi (jag) hade gjort egna Varnagel-flaggor till er spelning i Norrtälje 2002, haha. Det var förövrigt mitt första möte med Joel Malm. Han gjorde ett omedelbart första intryck med sin långa blonda kalufs + att han stod i publiken och sjöng med i varenda textrad med otrolig frenesi.

Just ja, den festivalen. ”Var höll du hus igår? –Hos Varnagel!” stod det väl typ på någon av de flaggorna? Gällande Joel var det rent ekonomiskt – en platta bärs så ställde han upp...

Stämmer! ”Varför måste jag bo på Öland när Varnagel bor i Bromma?” stod det på en annan, haha. Som icke-stockholmare men som däremot har sett er live många gånger i huvudstaden har en sak varit väldigt tydlig: Ni har en trogen skara fans i Stockholm, medan det är betydligt svalare på landsbygden. Nån idé om varför? Det är ju lite märkligt eftersom trallpunk till stor del alltid varit ett landsbygdsfenomen, även om upphovsmannen himself, Mart Hällgren är ur-stockholmare.

Jo, följet har väl varit störst på hemmaplan såsom för många mindre band liksom, men det fanns och finns kanske idag en och en annan vilsen Var-själ ute i landet. Det var kanske lite klickar på gång här och var, typ Sundsvall, men vi turnerade kanske inte tillräckligt hårt ute i landet för att ha hunnit nå så många misstänker vi. Sen kan det mycket väl vara så att vår musik haft mycket av stadens jäkt, fläkt och meck i sig, vad vet vi. Minns att det i nån recension från nån landsortsblaska nämnes nåt om att vi hade på tok för mycket start och stopp, byten och stress typ, så att det inte gick att lyssna på...

Ja, vi har också hört att trall skulle vara mestadels ett landsbygdsfenomen. En nyansering av detta kan kanske vara att vår bild är att det fanns jävligt många trallband även på våra breddgrader, som vi lirade med och delade replokaler med back in the day, inte minst många av våra polare. Men liksom annat i Sthlm ska ju saker gå fort och förändras, vara hippt och aktuellt, så en teori kan vara att många av dessa band blev jäkligt kortlivade innan de bytte namn,